

Pandra

a její cesta ke svobodě



Sandra

a její cesta ke svobodě

Sandra vyrostla ve východním v Rumunsku, v městečku jako každé jiné. Její rodina žila ve dvou malých pokojích s obytnou kuchyní, kde se odehrával rodinný život. Měla dvě mladší sestry a bratra. Když se všichni sešli doma, byl domek docela přeplněný. Maminka vařivala na malém plynovém vaříči v rohu. Nehladověli, ale neměli nic nazbyt. Tatínek pracoval v místní továrně na textil. Ve svých sedmnácti letech Sandra ráda sledovala filmy a obdivovala stylové oblečení hollywoodských hvězd. Když měla nějaké peníze, kupovala si módní časopisy a snila o tom, že se jednoho dne stane modelkou. Ve škole byla průměrnou studentkou a nejradši Měla “výtvarku”. Tajně si schovávala blok, do nějž kreslila návrhy šatů, halenek, bot a doplňků. Doufala, že jednoho dne bude takovéhle krásné věci nosit, nebo se alespoň vdá za bo-



hatého muže a bude si moci dovolit nakupovat módní oděvy, náhrdelníky, náušnice, kabelky, boty, klobouky a rukavičky.

O jednom letním víkendu přijel zpět z Holandska její bratranec Marius a bylo naplánováno rodinné setkání.

Co si má ale vzít na sebe? Neměla moc možností, jenže byla tvořivá – dala si do dlouhých tmavých vlasů květinu a od kamarádky si půjčila náhrdelník a náušnice, které ladily k její žluté halence. Nakonec trochu make-upu, jediné



sandály – a byla připravena. Nevěděla, že bratranec s sebou přivede přítele, rumunského mladíka z vedlejší vesnice, který také žil v Holandsku. S moderním sestřihem, koženou bundou, pěknými hodinkami a vyleštěnými botami vypadal velice atraktivně. Sandra z něj nemohla spustit oči a ke svému údivu zjistila, že je přitažlivost oboustranná. Prohlédl si ji od hlavy k patě a vypadalo to, že je potěšen tím, co vidí. „Jmenuji se Mihail,“ řekl. „Já jsem Sandra, ráda tě poznávám, Mihaile,“ odpověděla. Ty jo, tenhle pohledný kluk si ji vybral a povídá si s ní, super! Srdce jí začalo tlouci jako nikdy předtím. Chvíli spolu hovořili a pak už byl čas jít domů.

Když v pondělí skončila škola, čekal na ni u vchodu. Srdce se jí zachvělo a přestalo bít. „Jsi moc hezká a chybíš mi, tak jsem se rozhodl, že tě vyzvednu,“ vysvětlil jí s velice okouzlejícím úsměvem. Společně šli domů oklikou a on jí vyprávěl o Holandsku a o tom, jaká to je skvělá země. Měla oči navrch hlavy. „Bylo by skvělé se tam jednoho dne podívat!“ „A co ty, jaké máš plány?“, zeptal se jí a ona



stydlivě odpověděla, že by se chtěla stát módní návrhářkou nebo modelkou. „Kreslím si návrhy šatů a různého oblečení,“ řekla. „Možná se mi jednoho dne podaří jít tohle dělat do jiné země a vypadnout odsud. V Rumunsku nejsou žádné příležitosti se slušně uživit.“ Jeho oči se rozjasnily. „Zítřka na tebe po škole počkám, rád bych viděl tvé obrázky.“ A pak z kapsy vytáhl malý dárek, podal jí ho, rozloučil se a odešel. Sandra byla nadšená, překvapená a zmatená zároveň. Proč by si jí tenhle pěkný mladík měl vůbec všimnout? Doma otevřela vkusně zabalený balíček. Byla v něm malá lahvička parfému a rozkošné sponky z ciziny.

Přátelství se rozvíjelo. Mihail pochválil Sandře její kresby a sdělil jí, že v Holandsku je místo, kde se dá vyučit a získat praxi v módním návrhářství. Vždy, když se sešli, tak jí přinesl drobný dárek: halenku, barvu na vlasy, boty na vysokém podpatku, módní časopis a další věci. Dal jí i mobilní telefon a často volal. Sandra začala zanedbávat přátele a rodinu, myslela jen na něj. Kdy jí zase zavolá? Bude dneska čekat



před školou? Jaký dárek jí asi přinese
příště? Tyto otázky jí stále probíhaly
myslí. Když dělala domácí úkoly, nebyla
schopna se soustředit a závěrečné zkoušky
nedopadly tak dobře, jak se čekalo. „Ne-
boj,“ řekl Mihail, „za měsíc ti bude
18, budeš plnoletá a pak se můžeš rozho-
dovat sama za sebe. Musím teď zpát-
ky do Holandska. Podívám se tam
po nějakém místě v módním průmys-
lu.“ Oči se mu tak



zvláště leskly, ale Sandra pořádně nevěděla proč. Možná to byl jen dojem, způsobený jejími slzami z nadcházejícího odloučení. Nešklebil se? Nicméně odsunula toto znepokojení stranou a pak se dlouho objímali a líbali.

Za týden dorazil úředně vypadající dopis. „S potěšením Vám oznamujeme, že pro Vás máme volné pracovní místo v našem obchodě s módními oděvy. Budete vyškolená v kreslení návrhů a šití oděvů, a poté budete zaměstnána v naší firmě. Prosíme, dostavte se dne 15. července do naší kanceláře v nejbližším městě. Zde obdržíte potřebná potvrzení, cestovní dokumenty a další nezbytné pokyny. Buďte připravena ihned odcestovat. Auto na letiště odjíždí odpoledne.“ Když maminka slyšela o jejím plánu a přečetla si ten dopis, nebyla vůbec nadšená. Co když to je podvod? Četla totiž o dívkách z Rumunska, které byly vylákány do západní Evropy a nakonec skončily jako prostitutky. Prosila a varovala Sandru, aby nabídku nepřijímala, ale jejich vztah byl poznamenán tím, že maminka byla velice



vytížena prací a starostmi o rodinu, takže neměla na svou nejstarší dceru moc času. Vůbec netušila, že Mihail měl na Sandřin život takový vliv a že je na něm Sandra nyní tolik závislá.

15. července, ještě než se kdokoli probudil, se Sandra potají vyplížila z domu. Zabalenou tašku si již předem schovala do keřů za domem. První autobus odjížděl časně. Dopis s adresou kanceláře vzala s sebou, takže věděla, že za ní nemůže nikdo jet, aby ji přivedl zpět. Na místo dorazila s předstihem, a tak musela čekat. Konečně otevřeli.



Byla to malá místnost ve dvorku. Před ní stál svalnatý muž s tmavými brýlemi. Přijely ještě další čtyři dívky, všechny v Sandřině věku. Poznala Flavii a Silvii ze sousedních vesnic. Každá z nich dostala stejný dopis s nabídkou vyučení a práce. Stále plně nadšené nastoupily do auta – BMW – a odjely na letiště. Muž v tmavých brýlích je doprovázel až do Holandska.

Po příletu zaslechly známý hlas: „Ahoj, moje kočky!“ Marius a Mihail na ně čekali na letišti. Co se to dělo? Poblíž stáli dva drsní muži, kteří sledovali každý jejich pohyb. Mladé ženy byly i se svými zavazadly naloženy do minibusu a odvezeny do osamělého domu za městem, kde byly zamčeny v pokojích s mřížemi na oknech. Bylo pozdě; útěk byl nemožný. Jedna po druhé byly znovu a znovu brutálně znásilňovány. o dva dny později převezli Flavii a Sandru do bordelu. Mihail najednou nebyl ten milý přítel, ale stal se z něj pasák, který po nich požadoval výdělek. Sandra zjistila, že Mihail si svými způsoby nezískal jen





ji, ale i Flavii se Silvií, a její bratranec Marius přivedl ty další dvě dívky. „Mamka měla pravdu! Vycítila nebezpečí – měla jsem ji poslechnout, ale teď už je pozdě!“ Ve



dne v noci musela být k dispozici zákazníkům. Nebylo jí dovoleno někoho odmítnout, jinak by ji Mihail, který neustále hlídal, zbil. Byl zlý a lakomý. Do její duše se vkradly zoufalství a beznaděj. „Nikdy se odsud nedostanu, už nikdy se nebudu cítit čistá, to je konec. Jak jsem byla pitomá a jak jsem jim ulehčila mě sem dostat! Zasloužím si takovýto trest!“ Sandra začala Mihaila nenávidět, ale nemohla to dát najevo a musela vystupovat přátelsky, aby se vyhnula jeho krutosti.

Když se dívala do zrcadla, viděla smutnou, vyhublou mladou ženu s porcelánově bílou pleť, tmavými kruhy pod očima – a v nich čirou nenávist. Znovu a znovu přemýšlela o tom, že ho zabije, polije kyselinou, nebo rozřeže na malé kousky. Chvillemi cítila příšernou vinu a jindy zase zuřivý hněv. Jak mu to všechno jen zjednodušila!

Její všední týden však měl i světlejší chvíle. Každou středu přišlo do podniku pár žen, přátelsky hovořily s dívkami,



dávaly jim malé dárky a něco ke čtení v jejich mateřském jazyce. Zvláště Annie byla moc hodná. Dokonce i mluvila rumunsky, a tak se s ní dalo dobře komunikovat. Zdálo se, že rozumí Sandřině neutěšené situaci a ví, že trpí. Bylo jí jasné, že jsou neustále pozorovány, takže jen ukázala na jeden dárek v průhledném obalu. Pak Sandru pevně objala, chvíli ji držela a šla za další dívkou. Když byla Sandra o samotě, otevřela dárek a mezi předměty našla schované telefonní číslo. A pak si přečetla hezky vypadající letáček, který byl přiložen:

Skleněné střepy mají různé hranky; každá z nich zachycuje paprsek světla a odráží ho dále do tisíce směrů. To samé platí pro rozbitý život, zničené sny a roztříštěné naděje. Život vypadá zmařený. Ale pokud mu je dopřán čas a modlitba, může i takový život jednoho dne zářit více, než kdyby se nikdy nerozbit. Náš velký Bůh může zasáhnout a proměnit temné situace v něco nádherného. Každý ztracený sen a trpící srdce může být jeho milujícím dotekem zachráněno.



Bůh chce tvůj smutek, bolest a vinu proměnit v kaleidoskop, skrz který bude jeho světlo zářit mnohem jasněji.

Bible říká:

**Dá jim krásu namísto popela, olej veselí namísto smutku
a oděv chvály namísto ducha sevření...**

(kniha Izajáš, kap. 61, verš 3)

Sandra plakala a plakala. „Už jsem v tom příliš namočená na to, aby z mého života vzešlo něco dobrého,“ myslela si. Ale přesto začal hluboko v jejím srdci hořet malinký plamínek naděje. Poprosila Boha, aby jí dal příležitost k útěku z tohoto pekla.

Navenek stále dělala vše tak, aby nevzbudila Mihailovo podezření. Hrála roli poddajné dívky, ale uvnitř byla připravená vyrazit jako kočka. To telefonní číslo s sebou



stále nosila, avšak neodvažovala se ho zapsat do mobilního telefonu, protože Mihail vždycky čísla kontroloval. Jednoho dne se stalo, že Mihail dostal chřipku. Sandra ho těšila laskavými slovy a nabídla se, že mu z lékárny za rohem přinese léky. Mihail byl zoufalý a protože Marius byl zrovna v Rumunsku, aby nalákal další dívky, neviděl žádnou jinou možnost, než poslat Sandru pro aspirin, kapky proti kašli a další věci. Obchod byl blízko. Sandra si obula boty bez podpatku a tajně vzala i peníze, které si před ním schovala do tašky s pracovním oblečením. Dala mu pusy, pohládila ho po čele, zavřela dveře a sešla dolů. Kráčela směrem k lékárně, neboť věděla, že se za ní určitě dívá, ale hned jak zmizela z dohledu, rozběhla se a běžela a běžela, až se musela zastavit, neboť jí srdce divoce bilo. Vytáhla papír a zavolala na telefonní číslo. „Jsem na vlakovém nádraží, šesté nástupiště, prosím přijďte a vyzvedněte mě, musím se schovat před svým pasákem. Nemůžu jít zpátky, jsem ve velkém nebezpečí.“



Abychom tento dlouhý příběh zkrátili, Sandra se dostala do jednoho ze státních azylových domů, vypovídala proti svému bývalému příteli i proti svému bratranci a do té doby, než byli zatčeni, se ukrývala v bezpečí.

Nikdy nezapomněla na onen příběh o rozbitém skle a o tom, že Bůh může její zkušenosti použít k něčemu dobrému. Strávila půl roku ve své zemi na bezpečném místě, kde odpočívala a dostávala se z traumatického zážitku. S pomocí svého tatínka se naučila šít v továrně na textil. A jelikož byla opravdu talentovaná návrhářka, jednoho dne si skutečně otevřela svůj vlastní malý obchod s oblečením.





WWW.JEWELSINTHEDARKNESS.COM

jewels
IN THE DARKNESS

